

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **A. M.**, nar. , státní příslušník Syrské arabské republiky, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, Bělá pod Bezdězem, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, č. j. OAM-1886/DS-PR-P13-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, č.j. OAM-1886/DS-PR-P13-2015, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 30. 9. 2015 (doručenou Krajskému soudu v Praze dne 5. 10. 2015) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu

podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“) je Bulharsko.

V žalobě žalobce namítl, že nemůže být přemístěn na území Bulharska, neboť zde dochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení a přijímacích podmínek žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské Unie. V této souvislosti žalobce poukázal na ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, podle kterého má členský stát v případě, kdy existují závažné důvody se domnívat, že v určeném příslušném členském státě dochází k systematickým nedostatkům v oblasti azylového řízení, pokračovat v posuzování kritérií příslušnosti, aby zjistil, zda nemůže být příslušným jiný členský stát. Své tvrzení o nedostacích v Bulharsku žalobce opírá o zprávy Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“), organizace Human Rights Watch a nevládní organizace European Council on Refugees and Exiles (dále jen „ECRE“).

Žalobce namítl, že žalovaný při posuzování podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu v Bulharsku vycházel pouze ze dvou stanovisek UNHCR, a to z ledna a dubna roku 2014, které nadto interpretoval jednostranně. Zdroje uvedené žalobcem však nadále upozorňují na problémy v oblasti azylového řízení a podmínek žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku. Dle názoru žalobce žalovaný nepřistoupil k individuálnímu posouzení případu, neboť jen obecně konstatoval, že podmínky v Bulharsku odpovídají mezinárodním standardům, aniž by zjišťoval např. délku azylového řízení, kapacitu azylových zařízení a podmínky v nich.

Další pochybení žalovaného spatřoval žalobce v tom, že po svém zajištění policií ani po umístění do zajišťovacího zařízení neobdržel žádné poučení nebo informaci o probíhajícímu řízení. Se žalobcem rovněž nebyl proveden osobní pohovor, ani mu nebylo umožněno, aby předložil další informace pro určení příslušného členského státu, čímž došlo k podstatnému porušení procesních práv žalobce, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce namítl, že správní orgán nepostupoval v řízení v souladu s ustanoveními § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „správní řád“) a čl. 3 odst. 2, čl. 4 a čl. 5 nařízení č. 604/2013, navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že je dle jeho názoru žaloba podána opožděně, neboť lhůta k jejímu podání uplynula dne 2.10.2015 a žaloba byla podána dne 5.10.2015.

Dále žalovaný uvedl, že nesouhlasí s námitkou žalobce týkající se porušení některých ustanovení správního řádu nebo ustanovení nařízení č. 604/2013, neboť podle jeho názoru

postupoval v řízení v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. V této souvislosti odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu.

K námitce žalobce, že nemůže být přemístěn na území Bulharské republiky, žalovaný uvedl, že Bulharská republika je právoplatným členem Evropské Unie, kde nedochází k mučení či nelidskému zacházení, ale jsou zde dodržována lidská práva. Bulharská republika je tak Českou republikou i jinými státy považována za bezpečnou zemi původu. Nadto má dle žalovaného žalobce možnost, aby se v případě vzniku problémů obrátil s žádostí o pomoc na tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti dodal, že Bulharská republika je povinna objektivně posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v souladu se zárukami a zásadami azylového práva.

K námitce žalobce, že byla v řízení před žalovaným porušena jeho práva tím, že s ním nebyl proveden osobní pohovor, žalovaný uvedl, že skutečnosti žalobcem uvedené do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 13. 8. 2015 byly pro rozhodnutí žalovaného dostatečné. Byla tak splněna podmínka k puštění od osobního pohovoru stanovená v čl. 5 odst. 2 písm. b) nařízení č. 604/2013. Na základě výše uvedených skutečností navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 24. 11. 2015 žalobce doplnil svá tvrzení a uvedl, že dne 4.11.2015 požádali o azyl v Rakousku jeho manželka M. M., nar. x, a jeho děti M. D., nar. x, M. B., nar. x, M. M. R., nar. x, a M. S., nar. x. Původní situace, kdy Rakousko odmítlo převzít žalobce, který měl v zemi již dvě zletilé děti, se díky této skutečnosti změnila, neboť v současnosti se v Rakousku nachází manželka žalobce a šest jeho dětí. Jelikož jde o rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení č. 604/2013, požádal žalobce soud, aby pro zachování celistvosti rodiny a zachování zásady respektování nejlepšího zájmu dítěte zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc k dalšímu řízení tak, aby mohla být žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku projednána spolu s jeho rodinnými příslušníky.

Žalovaný v podání ze dne 3. 12. 2015 k doplnění žalobních tvrzení uvedl, že setrvává na svých předchozích tvrzeních. V napadeném rozhodnutí vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování, k nimž se již dostatečně vyjádřil.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle čl. 3 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, přičemž

berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za něho odpovědných, a činí pro to všechna potřebná zákonodárná a správní opatření.

Podle čl. 10 nařízení č. 604/2013 pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Předně soud poznamenává, že jak již uvedl v usnesení o přiznání odkladného účinku, byla žaloba podána včas. Patnáctidenní lhůta k podání žaloby počala plynout ode dne následujícího po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, tedy ode dne 18.9.2015, a jelikož její konec připadl na sobotu 3.10.2015, byla žaloba (podaná v pondělí 5.10.2015) podána v poslední den lhůty.

Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako opravném prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Přímý účinek tohoto ustanovení byl dovozen též Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26.11.2015, č.j. 10 Azs 194/2015 – 32.

Námítka žalobce, že žalovaný při posuzování azylového řízení a podmínek žadatelů o udělení mezinárodní ochrany vycházel jen ze dvou zpráv UNHCR, je důvodná, neboť podle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný se při posuzování podmínek žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Bulharské republice omezil na konstatování faktu, že Bulharská republika je

členským státem Evropské Unie a smluvní stranou řadu lidskoprávních úmluv. Jediné dokumenty, které pro zhodnocení situace hodnotil, byly již v době rozhodování orgánu rok staré. V dynamicky se vyvíjejícím stavu azylových řízení se již nejedná o relevantní údaje. O tom svědčí i skutečnost, že Evropská Komise v roce 2015 Bulharské republice vytkla odůvodněným stanoviskem nedostatečnou transpozici Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 a vyzvala také k odstranění nedostatků v uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26.6.2013. Zdroje uvedené žalobcem v žalobě rovněž mohou pomoci objasnit podmínky žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Bulharské republice.

Soud rovněž nemohl odhlédnout od skutečnosti, že dne 4. 11. 2015 podala manželka žalobce a čtyři jeho nezletilé děti žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rakouské republice, a že žalobce požádal, aby byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posouzena společně s žádostmi jeho rodiny. Rakouská republika proto podle čl. 10 nařízení č. 604/2013 připadá v úvahu jako stát příslušný k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, protože žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým postupem soudu.

Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Dále bude na žalovaném, aby zjistil rovněž stav řízení ohledně žádostí rodinných příslušníků žalobce o udělení mezinárodní ochrany v Rakouské republice, a aby případně zvážil aplikaci čl. 10 nařízení č. 604/2013 k předání žalobce do Rakouské republiky, a to zejména s ohledem na práva jeho nezletilých dětí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobkyni, které by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková